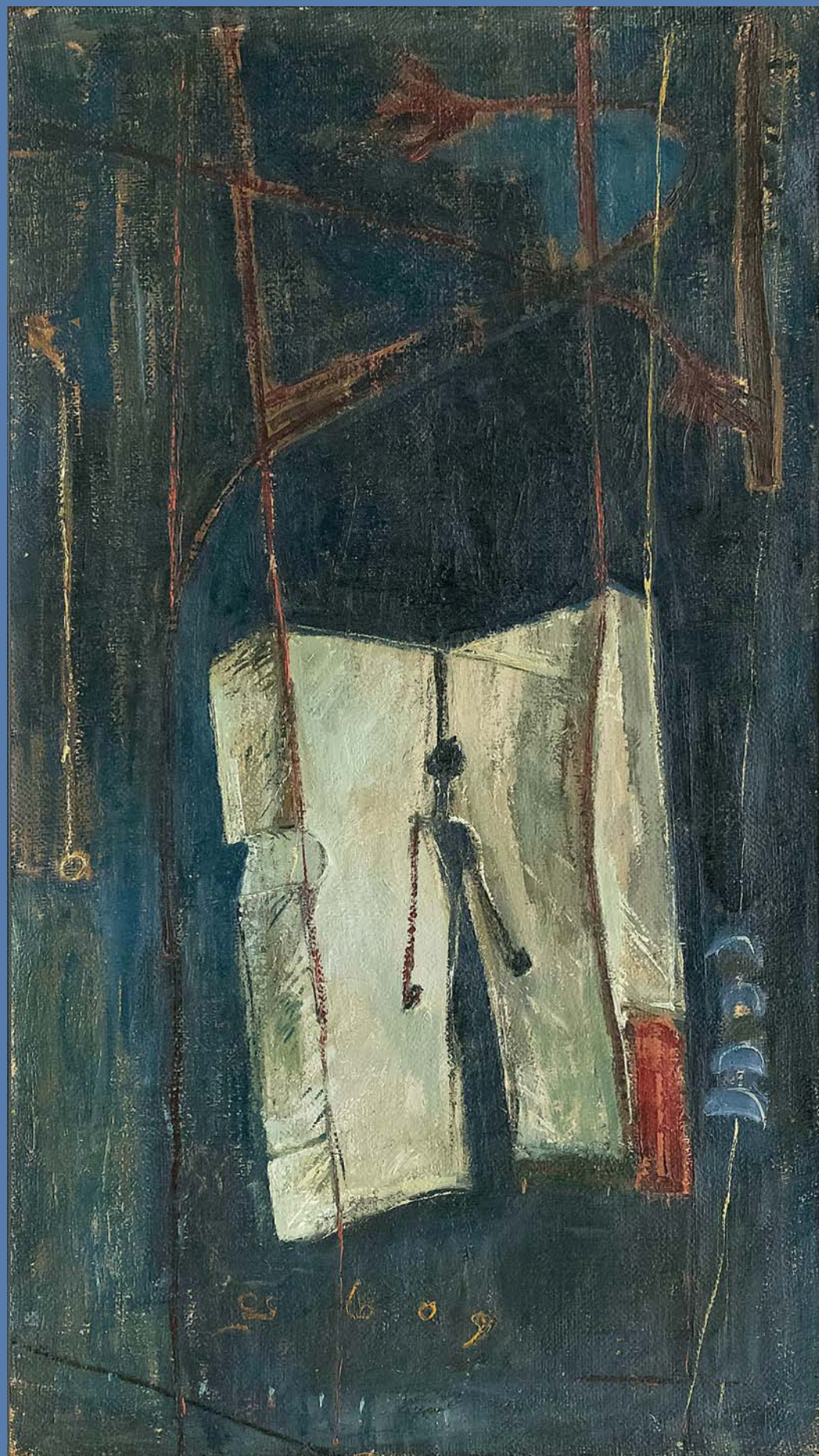

Фиџура,
1952/53.

Славољуб Слава Богојевић

- 1922. Рођен у Нишу
- 1936. Као графичар и илустратор сарађује у листу *Мика Миш*
- 1939. Један од најмлађих југословенских пилота и падобранаца
- 1942. Немци га одводе на принудни рад у Борски рудник
- 1943. Ради у сликарској радионици Народног позоришта у Београду, код Јована Бијелића
- 1951. Завршио Академију ликовних уметности у Београду код Недељка Гвозденовића и Зоре Петровић
- 1952. Служи војни рок у Куманову
- 1955. Борави у Паризу
- 1956. Објављује илустрације у *Инвалиском листу*
- 1957. Са Слободаном Марковићем путује и слика по Војводини
- 1969. Издао књигу песама *Og – go*
- 1970. Постаје члан *Лаге*

издавач ЈМУ Радио-телевизија Србије • за издавача Драган Бујошевић, генерални директор РТС; Владимир Вулетић, председник Управног одбора РТС • председник савета РТС за ликовно стваралаштво Никола Мирков • аутор текста и поставке Здравко Вучинић • руководиоц службе баштина и културна продукција РТС Александра Јелисавец • одговорни уредник галерије РТС Петар Ђиновић • уредник дописништва РТС у ваљеву Радован Лазаревић • уредник Ана-Марија Симоновић • извршни продуцент Славица Стефановић • фотографије Гордан Јовић • графичко обликовање Предраг М. Поповић • штампа Штампарија РТС • тираж 500 примерака • Београд, март 2019.

НА НАСЛОВНОЈ СТРАНИ *Шах и артија*, 1959.

PTC|3

@galerijarts

bastinarts rts.rs

1976. Живи и ствара у Атини

1978. Умире у Београду

Важније самосталне изложбе

- 1952. Београд, Галерија УЛУС-а
- 1955. Београд, Галерија Узун Миркова 1
Нови Сад, Трибина младих
Загреб, Галерија УЛУХ, ЛИКУМ-ов салон
- 1956. Париз, Galerie Cours d'ingres
- 1957. Београд, Галерија Графичког колектива
- 1959. Београд, Галерија музеја примењених уметности
- 1961. Београд, Галерија графичког колектива
- 1962. Београд, Галерија графичког колектива
- 1964. Ниш, Изложбени павиљон Тврђава
- 1965. Београд, Салон модерне галерије
- 1969. Нови Сад, Мали ликовни салон
- 1971. Београд, Галерија графичког колектива
- 1971. Ријека, Галерија дома ЈНА
Венеција, Галерија d'ArteSan Angelo
Београд, Галерија графичког колектива

- 1973/74. Београд, Галерија 73
Херцег Нови, Галерија Јосип-Бепо Бенковић
Рим, Галерија Нумеро Ди Фиона Виго

- 1976. Атина, Културни центар Антинон

Награде

- 1947. И награда за плакат, Београд
- 1949. И награда за плакат, Београд
- 1960. Златна палета УЛУС-а, Београд
- 1966. Откупна награда Туристичког савеза Београда
- 1968. Откупна награда *Цвејина Скагарлија*, Београд

СЛАВОЉУБ СЛАВА БОГОЈЕВИЋ НЕМИР ДУХОВНИХ ПРОЗИРАЈА

PTC

arte

28. фебруар – 21. март 2019.
Галерија РТС
Београд, Таковска 10

Сликарска путања Славољуба – Славе Богојевића је била сложена, испрекидана, на махове неизвесна. Окушао се у различитим темама, разноликим стилским усмерењима и техникама.

На почетку прихваћен, поетски реализам, настојао је да занемари, одајући предност потезима ширих а уопштених површина, видних у *Акџу дечака* и *Сунцокрејима*, излаганој и хваљеној, *Девојчици с лујком*, у којима влада психолошки дојам мотива. Успостављена, плава боја чедности и мрки тон стрепње, постали су симбол знатног дела радова.

Ближи, колористички истанчаном складу Недељка Гвозденовића, него плаховитој експресији Зоре Петровић, (код којих је оконччао студије), Богојевић се утапао у традицију београдског сликарства. Убрзо је постао члан *Јеганаесџорице* и новосадске групе *Шесџорица*.

Слава је ширио тематски круг. Успешно се дотицао портрета и мртве природе, ведута, потом, пејзажа, манастира, мотива из религије, митологије и по неког цвећа.

У портретима је испољио сетно расположење, док је у другом делу слика, нешто снажнијим потезима, настојао да досегне драматичнију атмосферу, што поткрепљују: *Сџари Беџраг*, *Улица*, *Вече*, *У Пећи*, поготово *Појреб у Рашкој* и *Сџаро Теразије*, у којима се очитују уверљиве, намах заустављене вредности, међуратног сликарства.

Око половине шесте деценије, настојао је да слику удаљи од реалне оптике, која се претварала у стилизована, умрежено профилисана, геометријска тела. Успостављене су правилне површине, омеђене гипким линијама, које су остављале дојам реалних трагова појавног света.

Потом је залазио у поље илузија и снова, у домен фантастичних и симболичких визија.

Цртеже, којих се тада дотицао, одликују лака и лепршава сагласја. Површину је гребао иглом и ножем, остављајући токове загонетних, тананих записа.

Изложба из 1955. је показала хтење да помири реално и апстрактно. Хоризонтале и вертикале, потом оштре, бифеовске линије, раздвајале су тонску градацију, претварајући облике у издужене и стлизоване поенте.

Шездесетих година је успостављао превагу пигмената над линијом, коју је потиснуо зарад емоције, одлазећи у поље енформела. Тада се

забавио цртежима и скулптурама, што упућују на фрагменте географских мапа, насловљених, *Азбука смрџи*.

У наредним делима, излаганим 1965. у Салону Модерне галерије, нарација је сведена на најмању меру. Слободна асоцијација је упућивала на војвођанску равницу, на земљу и небо. Боја је успостављена збиром усахлих, тромих, сликарским ножем, изведених потеза.

Мање је знано да је Слава писао стихове. Веровао је да се може укинути граница између потеза четком и трага пером, заправо, разделница између боје и речи. То уверење је настојао да уприличи збирком стихова названом, *Ог – До*. Након тога је 1971. у Галерији Графичког колектива, приредио изложбу равничарских предела на стаклу, што је трајала један дан, од подне до поноћи, коју је Стеван Раичковић пропратио стиховима:

*И сав свеј је једна слика, наоџака
Ти доносиш зрно сјаја из свој мрака.*

Наредних година је, засењена бојена поља, граничио оштрим, каткад усковитланим линијама, успостављајући козистентан дискурс мотива (*Девојка са џејлом*, *Морнар*, *Пролеће*, *Мрџва џрирода*).

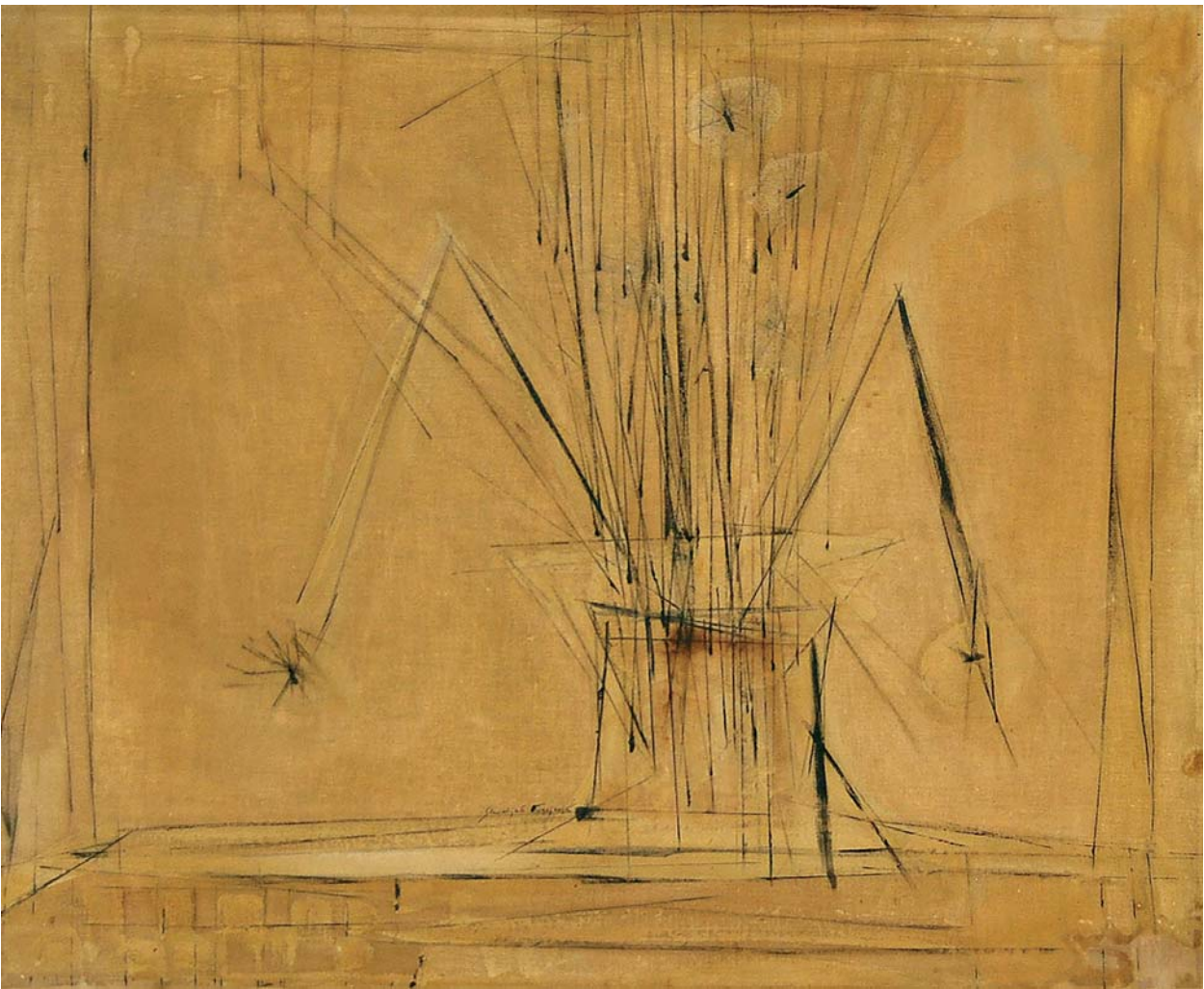
Две године пред смрт, отпутовао је у Грчку, која му је била потоње уточиште живота и стварања. Напајао се светлошћу озареним пределима, митовима и легендама. Тамошња дела, названа *Сџо дана џајасџрайџоса*, обилују заслепљујућом белином. У њима се запажа помањкање страсти и стваралачке тескобе у име опуштања, што се претварало у смирај и последњи трептај.

• • •

Слава Богојевић је сликао брзо, сваког тренутка, сем у кризама, кроз које је пролазио. Све што је радио и урадио, може се сматрати продуктом хтења и потребе да штогод каже о свету којим је прошао, чијим се изазовима предавао без остатка.

Предан духовној константи аутономног казивања, живео је боемски. Тако је умро. Незапажено. Као непознат.

Здравко Вучинић

Мрџва џрирода (Суво цвеће у вази), око 1960.

Тајна, 1963.

Војводина, 1971.

Лејло, 1977/78.